

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferfeckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Mgr. P. O.**
sídlem X
zastoupen advokátkou JUDr. Ing. Nikol Bosákovou
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2024, č. j. 31502/24/5100-41454-713476

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce podal dne 16. 10. 2023 žádost o povolení splátkového kalendáře k úhradě daně z příjmu fyzických osob. O žádosti rozhodl Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) rozhodnutím o posečkání úhrady daně z 7. 12. 2023, č. j. 8995243/23/2006-52521-106689 (rozhodnutí o posečkání). Tím byla žalobci povolena úhrada nedoplatku daně včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jejího příslušenství v celkové výši 913 759 Kč ve splátkách s tím, že poslední splátka měla být uhrazena do 31. 5. 2024. Povolení rozložení úhrady daně a jejího příslušenství bylo podmíněno řádným a včasným hrazením platebních povinností na dani z příjmu fyzických osob.

2. Žalobce ovšem uhradil zálohu na dani z příjmu fyzických osob ve výši 130 000 Kč (dále jen záloha), splatnou ke dni 15. 3. 2024, až dne 18. 3. 2024. Správce daně proto rozhodnutím z 5. 6. 2024, č. j. 4919449/24/2006-52521-106689 (prvostupňové rozhodnutí), žalobci sdělil dle § 157 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (daňový řád), že jeho rozhodnutí o posečkání pozbylo dnem 15. 3. 2024 účinnosti z důvodu nedodržení podmínek.
3. Žalobce se bránil odvoláním, v němž zejména namítal, že zálohu ze svého bankovního účtu odeslal dne 15. 3. 2024, tedy včas a v den splatnosti. Záloha byla ze strany banky ihned zaúčtována a odepsána z účtu žalobce, ten se tak v dobré víře domníval, že byla platba uskutečněna včas. Žalobce se rovněž odvolal na komentované znění zákona č. 370/2017 Sb., o platebním styku (zákon o platebním styku), dle kterého je dluh splněn okamžikem připsání finančních prostředků na účet poskytovatele platebních služeb věřitele, nikoli přímo na účet věřitele. Zpoždění s úhradou ze strany banky správce daně tak nelze dávat k tíži žalobci. Rovněž odkázal na rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské Unie (SDEU), dle které nesmí být dlužník odpovědný za prodlení, které mu nelze připisovat.
4. Žalovaný odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zdůraznil, že za den platby daně je nutné v souladu s § 166 odst. 1 daňového řádu považovat den 18. 3. 2024. Záloha tak byla uhrazena po datu splatnosti a žalobce porušil podmínku stanovenou v rozhodnutí o posečkání spočívající v řádném a včasném hrazení platebních povinností. K argumentaci žalobce zákonem o platebním styku žalovaný uvedl, že daňový řád obsahuje speciální úpravu pro určení okamžiku platby daně a tento okamžik je navázán na den, kdy byla platba připsána na účet správce daně. Žalobce nemohl spoléhat na to, že transakce proběhne ve formě tzv. okamžité platby, což ostatně mohl zjistit z uvedeného odkazu na internetové stránky jeho bankovního ústavu. Rozhodovací praxe SDEU je dle žalovaného irelevantní, neboť se nejedná o situaci, kdy by žalobci nebylo možné připisovat prodlení s platbou. Ustanovení § 166 odst. 1 daňového řádu neumožňuje prostor pro odlišný výklad, než že daň je zaplacená v okamžiku, kdy dojde k jejímu připsání na účet správce daně. V tomto směru žalovaný rovněž odkázal na usnesení Ústavního soudu z 22. 3. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1906/21. V neposlední řadě uvedl, že žalobce má možnost podat opakovanou žádost o posečkání daně.

II. Žaloba

5. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, argumentace žalovaného podle něj netvoří koherentní celek, ze kterého by bylo zřejmé, jaké úvahy a důvody jej vedly k učiněným závěrům. Žalovaný se nezabýval námitkami žalobce ohledně nezákonného a neproporcionálního postupu správce daně. Žalovaný pouze implicitně převzal názor správce daně a založil svůj názor na spekulativních a nepravdivých tvrzeních. Žalovaný se dále nevypořádal se vztahem mezi daňovým řádem a zákonem o platebním styku. Prvostupňové rozhodnutí představuje podstatný zásah do právní sféry žalobce, neboť po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost hradit úrok z prodlení. Odkaz na možnost opětovného podání žádosti o posečkání se tak žalobci jeví jako nepřiléhavý.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nezákonné. Zákon o platebním styku stanovuje zvláštní pravidla pro plnění peněžitého dluhu prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem. Pokud je dluh plněn prostřednictvím banky, pak platí, že dluh je splněn v okamžiku připsání peněžní částky na účet banky věřitele, nikoliv přímo věřitele (správce daně). Tedy dle žalobce byl dluh splněn okamžikem připsání částky na účet České národní banky (ČNB), jakožto poskytovatele platebních služeb správce daně, a nikoliv okamžikem připsání částky na účet správce daně vedený uvedeným poskytovatelem. Žalobce tak svou povinnost řádně splnil. K uvedenému žalobce odkázal na důvodovou zprávu k § 170 zákona o platebním styku a rozhodovací praxi SDEU, konkrétně rozsudek z 3. 4. 2008, ve věci *C-306/06, Telecom GmbH vs. Deutsche Telecom AG*, a směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2011/7/EU, o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích. Česká spořitelna (banka žalobce), ale i ČNB jsou přímými účastníky systému CERTIS, který umožňuje tzv. okamžité platby. Záloha žalobce tak nutně musela být okamžitě připsána na účet ČNB. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí účelově uvádí, že platba nemohla být zpracována okamžitě, ačkoliv takový závěr nemůže odpovídat faktickému stavu.
7. Žalovaný pochybil i tím, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Není to žalobce, kdo musí v řízení prokázat okamžik připsání zálohy na účet poskytovatele platebních služeb správce daně, resp. ČNB. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí však nevyplývá konkrétní datum připsání platby. Žalovaný tak nevyvinul maximální úsilí ke zjištění rozhodných skutečností. Závěr, že platba byla připsána na účet správce daně dne 18. 3. 2024, není ničím podložený.
8. Rovněž bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť v napadeném rozhodnutí bylo argumentováno pomocí odkazu na webové stránky České spořitelny, dle kterých banka správce daně nepodporuje okamžité platby. Do řízení tak byly vneseny nové skutečnosti, ke kterým měl mít žalobce možnost se vyjádřit. Dle názoru žalobce byl porušen § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu, neboť neměl možnost se seznámit s novými skutečnostmi a důkazy. Žalobce rovněž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), dle níž měl žalovaný zachytit stav webových stránek, a to tiskem nebo uložení na elektronický nosič dat. Jelikož tak neučinil, znemožnil žalobci vycházet ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (webové stránky jsou proměnlivé v čase).

III. Vyjádření žalovaného

9. S tvrzením žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný nesouhlasil. Byl v něm jasně uveden důvod, pro který bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a který spočíval v pozdní úhradě zálohy na daň z příjmu fyzických osob. Žalovaný též v napadeném rozhodnutí uvedl, že námitky vztahující se k zajištění pohledávek žalobce zástavním právem k nemovitostem v jeho vlastnictví se netýkají otázky, jež byla předmětem rozhodnutí. Napadené rozhodnutí stojí na dvou ustanoveních daňového řádu, ničemu pak nebrání odkázat na správné závěry dovozené v prvostupňovém rozhodnutí. To nemůže založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Vztahem daňového řádu a zákona o platebním styku se žalovaný zabýval, neboť uvedl, že úprava obsažená v daňovém řádu je úpravou speciální, a tedy přednostně aplikovatelnou. Poznámka o možnosti opětovného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podání žádosti o posečkání byla informativního charakteru. Žalovaný souhlasil s tím, že rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání představuje zásah do právní sféry žalobce, nicméně jednalo se o zásah zákonný.

10. Napadené rozhodnutí není nezákonné. Dnem platby daně je den, kdy byla částka připsána na účet správce daně. Dle zákona o správě daní účinného do 31. 12. 2010 byl okamžikem platby daně den, kdy dojde k připsání platby na účet poskytovatele platebních služeb správce daně. Od uvedeného však bylo v § 166 daňového řádu upuštěno. Správce daně není za takové prodlení odpovědný. Pokud dle žalobce došlo k porušení povinnosti poskytovatele platebních služeb, může se vůči němu domáhat náhrady z toho vzniklé škody. Žalovaný dodal, že dle zákona o platebním styku, případně-li okamžik přijetí částky na účet poskytovatele na dobu, která není provozní dobou poskytovatele, považuje se částka za připsanou na začátku následující provozní doby [viz § 168 a § 170 písm. a) zákona o platebním styku]. Odkazy žalobce na směrnici č. 2011/7/EU a na ní navázané rozhodnutí SDEU jsou dle žalovaného nepřiléhavé. Uvedená směrnice se vztahuje na platby, které jsou úhradou za obchodní transakce. Jejím účelem je zajištění včasných plateb za zboží a služby, provedených na základě obchodních dohod. Směrnice se tak nevztahuje na vztah mezi žalobcem a žalovaným, neboť placení daní není obchodní transakcí. ČNB je účastníkem systému CERTIS, ostatně součástí tohoto systému jsou prakticky všechny banky provozující svou činnost na území České republiky, ne všechny banky však jsou účastníky okamžitých plateb. ČNB v seznamu účastníků okamžitých plateb nefiguruje.
11. Jedinou rozhodnou skutečností bylo datum připsání úhrady zálohy na dani. Rozhodné skutečnosti tak byly zjištěny v potřebném rozsahu tak, jak jej má za rozhodný sám daňový řád. Okamžik připsání platby na účet poskytovatele platebních služeb je z hlediska merita věci irelevantní. Přehled bankovních výpisů ze systému ADIS je dostatečně prokazující okamžik připsání platby.
12. Žalovaný v žádném směru dokazování nedoplnil a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nemohlo tak dojít k překvapivému rozhodnutí. Odkaz na webovou stránku byl učiněn pouze za účelem rozvinutí právní argumentace, tedy jeho role byla podpůrná, nikoliv rozhodující. Skutečnost, že nedošlo k zachycení obsahu předmětné webové stránky, je z hlediska projednávané věci nepodstatná.

IV. Jednání

13. Při ústním jednání konaném dne 6. 10. 2025 soud rekapituloval dosavadní průběh soudního řízení, přičemž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci, na níž převážně odkázali.
14. Soud k důkazu provedl dva podklady založené původně v neveřejné části spisu. V první řadě dokazoval přehledem bankovních výpisů ze systému ADIS z 25. 7. 2024, z něhož přes jistou nepřehlednost jednotlivých údajů vyplývá, že částka byla připsána na účet správce daně dne 18. 3. 2025 (toto datum je uvedeno u předmětné platby žalobce, jiné datum se z podkladu nepodává). Žalobce se k důkazu nijak nevyjádřil; žalovaný zdůraznil, že to potvrzuje řádné zjištění skutkového stavu, s tím, že předmětný podklad patrně jen nedopatřením zůstal založen v neveřejné části spisu. Dále soud k důkazu konstatoval printscreen z webových stránek České spořitelny (z nich se podává, že tato banka informuje, že okamžité platby Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nepodporuje např. i ČNB). Podle žalobce daňové orgány pochybily, pokud takový podklad nezařadily do veřejné části spisu; žalovaný podotkl, že se jednalo nanejvýš o vadu bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobce ostatně ani neusiloval o nahlížení do veřejné části.

15. Nad rámec obsahu správního spisu, jímž se samostatně dokazování neprovádí (soud z tam založených podkladů zásadně vychází bez dalšího), žalobce navrhoval k důkazu svůj platební příkaz z 15. 3. 2025, jenž ovšem k žalobě ani při jednání vzdor poučení soudu nepředložil, a dále dokumenty k pravidlům a účastníkům systému okamžitých plateb (*Pravidla platebního styku CERTIS České národní banky* z 30. 10. 2023, *Seznam účastníků okamžitých plateb České národní banky* z 8. 11. 2023 a *Standardy bankovních aktivit – okamžité platby České národní banky*). Tyto podklady jsou z níže vyložených důvodů pro posouzení důvodnosti žaloby nerozhodné (nadbytečné). I kdyby byly prokázány skutečnosti, jež žalobce z těchto podkladů dovozuje (kdy učinil příkaz k úhradě a že ČNB je účastníkem systému okamžitých plateb), na posouzení věci to ničeho nemění.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
17. Podstatou věci je posouzení porušení podmínek rozhodnutí o posečkání z důvodu opožděné platby zálohy, konkrétně je tak předmětem sporu určení okamžiku úhrady zálohy a přičitatelnost pozdní úhrady žalobci.
18. Soud se však nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, na základě jakého skutkového stavu správní orgán rozhodoval a k jakému právnímu názoru následně dospěl. Musí se též vypořádat s podstatou všech vznesených námitek. Dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí ovšem nepřezkoumatelnost jako takovou nezakládají, pokud je rozhodnutí v celku srozumitelné a je způsobilé účastníkům reprodukovat, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem.
19. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti, argumentace v něm obsažená je ucelená a je jasně patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil a jak k nim dospěl. Prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo deklarováno pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání, je z hlediska podstaty věci, rozhodnutím jednoduchým, ve smyslu pouhého deklarování pozdní úhrady zálohy na dani z příjmů fyzických osob žalobcem, a tedy nesplnění podmínek stanovených ve zmíněném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí se tak rovněž meritorně potýkalo s jednoduchou otázkou a jeho nepřezkoumatelnost nezakládá fakt, že žalovaný navázal na argumentaci uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, se kterou se plně ztotožnil. Žalovaný se explicitně vypořádal se vztahem mezi daňovým řádem a zákonem o platebním styku, mj. uvedl, že úprava v daňovém řádu je úpravou speciální. Žalovaný se v nezbytné míře zabýval námitkami žalobce týkajícími se nezákonného i neproporcionálního postupu správce daně. Vypořádal se s tím, že žalobce nemohl očekávat, že částka, jejíž úhradu dne 15. 3. 2024 nadto nedoložil, bude okamžitě připsána na účet Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správce daně; vypořádal se i s odkazem na rozhodnutí SDEU. K námitkám vztahujícím se k zajištění pohledávek žalobce zástavním právem k nemovitostem v jeho vlastnictví uvedl, že tato otázka vůbec není předmětem tohoto řízení. Na jiném místě pak zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí toliko deklaruje pozbytí účinnosti povolení splátkování *ex lege*, správce daně nemá prostor pro jakoukoli úvahu. Co se týče poznámky žalovaného ohledně možného opětovného podání žádosti o posečkání s úhradou daně, soud uvádí, že tato poznámka byla skutečně okrajovou informací ohledně dalšího možného postupu žalobce. Nelze z ní tak vyvozovat nic ve vztahu k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

20. Soud napadené rozhodnutí neshledal ani nezákonným, přitom vyšel z následující právní úpravy.
21. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu může správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky. V rozhodnutí, kterým bylo povoleno posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky (§ 156 odst. 3). Podle § 157 odst. 1 daňového řádu není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti uplynutím dne jejího nedodržení. O tom správce daně vydá rozhodnutí.
22. V souladu s § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu platí, že za den platby se u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, považuje den, kdy byla připsána na účet správce daně.
23. Záloha byla podle žalovaného uhrazena dne 18. 3. 2024, tedy po splatnosti, jež nastala 15. 3. 2024 (datum splatnosti není mezi stranami sporné). Za uhrazenou považuje žalovaný platbu, pokud byla připsána na účet správce daně. Tomuto východisku nemá soud co vytknout, odpovídá znění zákona, jež nepřipouští jiný výklad. Naopak, odpovídá i úmyslu zákonodárce, jenž vyplývá i z důvodové zprávy k daňovému řádu (zvláštní část, § 166). Jednalo se o vědomou změnu oproti dřívějšímu zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle něj byl dnem platby ten den, kdy dojde k připsání platby na účet poskytovatele platebních služeb správce daně [viz § 61 odst. 1 písm. a)]. Podle současné právní úpravy je dnem platby ten den, kdy je platba připsána na účet správce daně.
24. To znamená, že okamžik, kdy byla platba odeslána z příslušného účtu žalobce, popř. připsána na účet poskytovatele platebních služeb správce daně (ČNB), není pro určení dne připsání platby ve smyslu daňového řádu rozhodná. Soud připomíná, že pouze plátce daně odpovídá za včasné zaplacení daně (zálohy), přičemž nese riziko spojené s volbou způsobu její platby, ať tak již učiní v hotovosti přímo u správce daně nebo využije např. poštovních nebo bankovních služeb (srov. rozsudky zdejšího soudu z 12. 7. 2016, č. j. 3 Af 62/2014 - 44, nebo z 24. 4. 2025, č. j. 15 Af 22/2024 - 31, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze z 13. 9. 2022, č. j. 51 Af 14/2021 - 37). V souvislosti s úhradou soudních poplatků ostatně úpravu daňového řádu označil za racionální a nevyvolávající žádné výkladové či aplikační potíže též Ústavní soud v žalovaném zmíněném usnesení sp. zn. IV. ÚS 1906/21, bod 11.
25. Žalobcem poukazovaný zákon o platebním styku není na uvedenou věc aplikovatelný, neboť v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* je přednostně aplikovatelný daňový řád, který den platby pro účely správy daní vymezuje jednoznačně. Žalovaný vyhodnotil správně jako nepřiléhavý i odkaz žalobce na směrnici Evropského Parlamentu a Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Rady č. 2011/7/EU a s touto problematikou související rozhodnutí SDEU. Ty se vztahují na platby, které plní funkci úhrady za obchodní transakce; na nynější věc tak nedopadají. Sám žalobce nadto z cit. rozsudku ve věci *Telecom GmbH vs. Deutsche Telecom AG* zmínil jeho závěr, že částka musí být připsána včas přímo na účet věřitele (skutečnost, zda může být dlužník činěn z hlediska úroků z prodlení odpovědný za pochybení banky, je v tomto případě irelevantní).

26. Zásadní otázkou je jen a pouze to, kdy byla platba připsána na účet správce daně. K tomu dle žalovaného došlo dne 18. 3. 2024. Záloha tak byla uhrazena po splatnosti.
27. V této souvislosti se pak soud musel zabývat i otázkou náležitého zjištění skutkového stavu (třetí žalobní bod). Má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci samé. Ve shodě s ním soud podotýká, že v projednávané věci je rozhodující pouze to, kdy byla záloha připsána na účet správce daně. Konkrétní datum připsání platby na účet ČNB, jehož zjištění se žalobce domáhá, není z pohledu merita věci podstatné (viz výše). Stejně tak je zcela nerozhodné, z jakého důvodu případně došlo k prodlevě mezi připsáním na účet ČNB a připsáním na účet správce daně. Skutečnost, že platba byla připsána na účet správce daně teprve dne 18. 3. 2024, má soud za dostatečně prokázanou z přehledu bankovních výpisů ze systému ADIS z 25. 7. 2024. Žalobce ostatně tuto skutečnost blíže nezpochybňoval. Jedinou výtkou v tomto ohledu je, že správce daně přehled ponechal v neveřejné části daňového spisu. Vzhledem k tomu, že den připsání platby na účet správce daně již podstatný je, soud daný podklad provedl při jednání k důkazu. Tím tento dílčí nedostatek zhojil a současně dal žalobci možnost se k němu vyjádřit, čehož nevyužil. Soud vyšel i z toho, že žalovaný nemusel tento postup považovat za potřebný, pokud žalobce v odvolání závěr správce daně v tomto směru nezpochybňoval. Tedy ani v tomto bodě nedal soud žalobci za pravdu.
28. Konečně, pokud jde o čtvrtý žalobní bod, žalovaný skutečně ve svém rozhodnutí odkázal na webové stránky České spořitelny, dle kterých ČNB nepodporuje tzv. okamžité platby. Žalobce z uvedeného dovozuje porušení svého práva vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Vyšel-li žalovaný z tohoto podkladu jako podkladu pro své rozhodnutí, musí soud souhlasit s tím, že pochybil, nezachytil-li obsah webových stránek v daňovém spise a nedal-li možnost žalobci se k jeho obsahu vyjádřit. Nejde však o vadu, jež by mohla mít v tomto konkrétním případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatou projednávané věci je stanovení okamžiku platby zálohy na dani z příjmů fyzických osob, nikoliv otázka, zda ČNB podporuje okamžité platby. Žalovaný na uvedené internetové stránky odkázal pouze podpůrně. I kdyby ČNB okamžité platby podporovala, neměnilo by to nic na tom, že záloha byla uhrazena po splatnosti. Nejedná se tak o důkaz, který by z hlediska meritorního posouzení na věci čehokoliv měnil. Žalobcovo případné vyjádření k této skutečnosti nemohlo výsledek věci nijak ovlivnit (ani v žalobě ostatně v tomto směru přesvědčivou argumentaci nevznese).
29. Pro pořádek však soud dává žalobci za pravdu v tom, že prostý poukaz na webové stránky dokládající určitou skutkovou okolnost je obecně vadou – obsah webových stránek musí být zachycen ve spise a účastník řízení musí mít možnost na takovou novou okolnost reagovat (žalobcem cit. rozsudky NSS z 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70, či z 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, a z 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 - 30). Soud přitom z neveřejné části daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

spisu zjistil, že žalovaný relevantní obsah webových stránek ve skutečnosti vytiskl (ač bez datace), proto tento podklad provedl k důkazu, aby jej „zprocesnil“ (dokládá přinejmenším to, že žalovaný měl své tvrzení podloženo obsahem spisu, jakož i to, že žalobce podle všeho mohl alespoň z webových stránek své banky zjistit, že podle ní ČNB okamžité platby nepodporuje). To však nic nemění na tom, že takový podklad měl žalovaný založit do veřejné části spisu a žalobce s ním seznámit, chtěl-li z něho vycházet. S ohledem na dříve uvedené však ani tento žalobní bod nemohl být důvodný.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud žalobu neshledal důvodnou, tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výroky II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. října 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.